

Convenția nr. 154/1981 privind promovarea negocierii colective

ratificata prin Legea nr.112/1992

Conferința generala a Organizației Internaționale a Muncii, convocata la Geneva de către Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii și care s-a reunit la 3 iunie 1981 în cea de-a 67-a sesiune a sa, reafirmând prevederea din Declarația de la Philadelphia, care recunoaște "obligația solemnă pentru Organizația Internațională a Muncii de a susține realizarea, în cadrul diferitelor națiuni ale lumii, a unor programe apte să realizeze... recunoașterea efectivă a dreptului de negociere colectivă" și notând că acest principiu este "pe deplin aplicabil tuturor popoarelor lumii", ținând cont de importanța capitală a normelor internaționale conținute în:

Convenția asupra libertății sindicale și protecția dreptului sindical, 1948;

Convenția asupra dreptului de organizare și negociere colectivă, 1949; Recomandarea asupra convențiilor colective, 1951; Recomandarea asupra concilierii și arbitrajului facultativ, 1951; Convenția și Recomandarea asupra relațiilor de muncă în funcțiune publică, 1978, precum și Convenția și Recomandarea asupra administrației muncii, 1978, considerând că este de dorit să se facă cele mai mari eforturi pentru a realiza scopurile acestor norme și, în special, principiile generale conținute în art. 4 al Convenției asupra dreptului la organizare și negociere colectivă, 1949, și paragraful 1 al Recomandării asupra convențiilor colective, 1951, considerând în consecință că aceste norme ar trebui să fie completate prin măsuri corespunzătoare bazate pe respectivele norme și destinate promovării negocierii colective libere și voluntare, după ce a hotărât să adopte diferite propuneri referitoare la promovarea negocierii colective, problema care constituie cel de-al patrulea punct al ordinii de zi a sesiunii, după ce a hotărât că aceste propuneri să fie transpuse sub forma unei convenții internaționale, adopta la 1 iunie 1981 următoarea convenție care va fi denumită Convenție asupra negocierii colective, 1981.

Partea I Domenii de aplicare și definiții

Articolul 1

1. Prezenta convenție se aplică tuturor ramurilor de activitate economică.
2. Măsura în care garanțiile prevăzute de către prezenta convenție se aplică forțelor armate și poliției poate fi stabilită prin legislația sau practica națională.
3. În ce privește funcția publică, prin legislație sau practica națională pot fi fixate modalitatea specială de aplicare a prezentei convenții.

Articolul 2

In sensul prezentei convenții, termenul negociere colectiva se aplica tuturor negocierilor care au loc intre o persoana care angajează, un grup de persoane care angajează sau una ori mai multe organizații ale lucrătorilor, pe de alta parte, in vederea:

a) fixării condițiilor de munca si angajării; si/sau b) reglementarii relațiilor intre cei ce angajează lucrători; si/sau c) reglementarii relațiilor intre cei ce angajează sau organizațiile lor si una sau mai multe organizații ale lucrătorilor.

Articolul 3

1. In cazul când legea sau practica naționala recunoaște existenta reprezentanților lucrătorilor, așa cum ei sunt definiți in art. 3 alin. b) din Convenția privind reprezentanții lucrătorilor, 1971, legea sau practica naționala poate stabili in ce măsura termenul negociere colectiva va trebui sa includă, de asemenea, in sensul prezentei convenții, negocierile cu acești reprezentanți.

2. Atunci când, in aplicarea paragrafului 1 de mai sus, termenul negociere colectiva include, de asemenea, negocierile cu reprezentanții lucrătorilor vizați in acest paragraf, de fiecare data când este cazul vor trebui luate masuri corespunzătoare pentru a garanta ca prezenta acestora nu poate servi la slăbirea situației organizațiilor lucrătorilor interesați.

Partea a II-a

Metode de aplicare

Articolul 4

In cazul când aplicarea prezentei convenții nu este asigurata pe calea contractelor colective, a sentințelor arbitrale sau in orice alta forma conforma cu practica naționala, ea va trebui făcuta pe calea legislației naționale.

Partea a III-a

Promovarea negocierii colective

Articolul 5

1. Vor trebui luate masuri adaptate circumstanțelor naționale, in vederea promovării negocierii colective.

2. Masurile vizate la paragraful 1 de mai sus trebuie sa aibă următoarele obiective:

a) negocierea colectiva sa fie posibila pentru toți cei ce angajează si pentru toate categoriile de lucrători din ramurile de activitate vizate de prezenta convenție;

b) negocierea colectiva sa fie progresiv extinsa la toate domeniile acoperite de alin. a), b) si c) ale art. 2 al prezentei convenții;

c) sa se încurajeze dezvoltarea regulilor de procedura convenite intre organizațiile celor ce angajează si organizațiile lucrătorilor;

d) negocierea colectiva sa nu fie împiedicata de inexistenta unor reguli care sa reglementeze desfășurarea sa sau de insuficienta sau de caracterul impropriu al acestor reguli;

e) organele si procedurile de reglementare a conflictelor de munca sa fie concepute de o asemenea maniera incit sa contribuie la promovarea negocierii colective.

Articolul 6

Dispozițiile acestei convenții nu constituie un obstacol pentru funcționarea sistemelor de relații profesionale in care are loc negocierea colectiva in cadrul mecanismelor sau instituțiilor de conciliere si/sau arbitraj, la care părțile participa in mod voluntar la negocierea colectiva.

Articolul 7

Masurile luate de autoritățile publice pentru a încuraja si promova dezvoltarea negocierii colective vor face obiectul consultărilor prealabile si, de fiecare data când aceasta este posibil, al acordurilor intre puterea publica si organizațiile celor ce angajează si ale lucrătorilor.

Articolul 8

Masurile luate in vederea promovării negocierii colective nu vor putea fi concepute si aplicate de o maniera care sa împiedice libertatea negocierii colective.

Partea a IV-a
Dispoziții finale

Articolul 9

Prezenta convenție nu revizuieste nici una dintre convențiile sau recomandările existente.

Articolul 10

Ratificările oficiale ale prezentei convenții vor fi comunicate directorului general al Biroului Internațional al Muncii si înregistrate de către acesta.

Articolul 11

1. Prezenta convenție nu va obliga decât statele membre ale Organizației Internaționale a Muncii ale căror ratificări vor fi înregistrate de către directorul general.

2. Ea va intra in vigoare după 12 luni de la înregistrarea de către directorul general a cel puțin doua ratificări din partea statelor membre.

3. In continuare, pentru fiecare stat membru, aceasta convenție va intra in vigoare după 12 luni de la data înregistrării ratificării sale.

Articolul 12

1. Orice stat membru care a ratificat prezenta convenție o poate denunța la expirarea unei perioade de 10 ani de la data intrării inițiale în vigoare a convenției, printr-un act comunicat directorului general al Biroului Internațional al Muncii și înregistrat de acesta. Denunțarea nu va avea efect decât după expirarea termenului de un an de la înregistrarea ei.

2. Orice stat membru care a ratificat prezenta convenție și care, în termen de un an de la expirarea perioadei de 10 ani menționată la paragraful precedent, nu va face uz de facultatea de a o denunța, prevăzută de prezentul articol, va fi obligat pentru o nouă perioadă de 10 ani și, drept urmare, va putea să denunțe prezenta convenție la expirarea fiecărei perioade de 10 ani, în condițiile prevăzute de prezentul articol.

Articolul 13

1. Directorul general al Biroului Internațional al Muncii va notifica tuturor statelor membre ale Organizației Internaționale a Muncii înregistrarea tuturor ratificărilor și denunțurilor care îi vor fi comunicate de către statele membre ale organizației.

2. Notificând statelor membre ale organizației înregistrarea celei de-a doua ratificări care i-a fost comunicată, directorul general va atrage atenția statelor membre ale organizației asupra datei la care prezenta convenție va intra în vigoare.

Articolul 14

Directorul general al Biroului Internațional al Muncii va comunica secretarului general al Națiunilor Unite, în scopul înregistrării, potrivit art. 102 din Carta Națiunilor Unite, informații complete cu privire la toate ratificările și toate actele de denunțare înregistrate în conformitate cu articolele precedente.

Articolul 15

Ori de câte ori va considera necesar, Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii va prezenta conferinței generale un raport asupra aplicării prezentei convenții și va examina, dacă este cazul, să înscrie pe ordinea de zi a conferinței problema revizuirii totale sau parțiale a acesteia.

Articolul 16

1. În cazul în care conferința va adopta o nouă convenție care să revizuiască total sau parțial prezenta convenție și numai dacă noua convenție nu va dispune altfel:

a) ratificarea de către un stat membru a noii convenții de revizuire va antrena, de plin drept, fără a se ține seama de art. 12 de mai sus, denunțarea imediată a prezentei convenții, sub rezerva ca noua convenție de revizuire să fi intrat în vigoare;

b) cu începere de la data intrării în vigoare a noii convenții de revizuire, prezenta convenție va înceta să mai fie deschisă pentru ratificare de către statele membre.

2. Prezenta convenție va rămâne în orice caz în vigoare, în forma și conținutul său, pentru statele membre care au ratificat-o și care nu vor ratifica convenția de revizuire.

Articolul 17

Textele francez si englez ale prezentei conventii au aceeași valabilitate.